29/03/2020

“Η ελπίδα μας, η δύναμή μας, το φως μας είναι ο Χριστός” ο Γέροντας Εφραίμ μιλάει για την πανδημία μετά την Αγρυπνία στο Άγιο Όρος

/ Αγιορείτικα

“Η πανδημία δεν είναι ένα τυχαίο γεγονός είναι σημείο των καιρών , είναι καρπός της θείας αγανάκτησης” είπε ο Γέροντας Εφραίμ, Καθηγούμενος της ΙΜΜ Βατοπαιδίου μετά την αγρυπνία που τελέσθηκε στην Ιερά Μονή όπως και στο υπόλοιπο Άγιο Όρος την Παρασκευή τη νύχτα

Μιλώντας στους πατέρες της Μονής, ο Γέροντας τόνισε ότι αυτή η δοκιμασία που περνάμε είναι καρπός της Θείας αγανάκτησης διότι όταν ο άνθρωπος σήμερα εισηγείται έναν αφύσικο τρόπο ζωής, φαντάζεσθε πόσο λυπείται το Άγιο Πνεύμα και έρχεται ο Θεός όχι ως εκδικητής αλλά με την πατρική του ιδιότητα και τα επιτρέπει, ως παιδαγωγία εξ αγάπης κινούμενη, για να φέρει τον πλανεμένο άνθρωπο σε αυτόν.

Η Παναγία μας, η Αγία Ζώνη, την οποία βάλαμε στην υμνολογία της αγρυπνίας ως πρώτο κανόνα, ξέρουμε ότι πάντα ήταν παρούσα στη χολέρα και στην πανώλη και αυτό το ξέρουμε από τα αρχεία που βρήκαμε αλλά και απο προσωπική μας εμπειρία ότι είναι παρούσα.

Ο παλαιότερος κόσμος είχε περισσότερη πίστη. Σήμερα ο διάβολος έκανε επιτυχία και τραυμάτισε την πίστη μας αλλά εμείς πρέπει να τα αντιμετωπίζουμε όλα με χριστοκεντρικότητα. Χωρίς το Χριστό είναι όλα κλειστά και μουντά... Η ελπίδα μας, η δύναμή μας, το φως μας, είναι ο Χριστός είπε ο Γέροντας.

Αναφέρθηκε μάλιστα και στα όσα ακούγονται από ασεβείς για τη Θεία Κοινωνία λέγοντας ότι η Θεία Κοινωνία δε μολύνει όπως λένε πολλοί ασεβείς... ωστόσο το ότι η πολιτεία έκλεισε τους ναούς μας προσωρινά δεν πρέπει να το εκλάβουμε ως μια προσπάθεια της πολιτείας να εναντιωθεί στην πίστη μας αλλά ως ένα μέτρο προσωρινό για την προστασία των Πιστών, είπε μεταξύ άλλων.

Ακούστε ολόκληρη την ομιλία του Γέροντα στην Τράπεζα της Ιεράς Μονής:

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΕΦΡΑΙΜ

Αυτή η πανδημία δεν είναι ένα τυχαίο γεγονός που επετράπει από τον Θεό, αλλά είναι μέσα στα σημεία των καιρών. Είναι καρπός της θείας αγανακτήσεως διότι ο άνθρωπος κάνει όχι τα φυσιολογικά, όχι τα λογικά, αλλά τα παράλογα και τα παραφύσιν. Και φαντάζεστε πόσο λυπείται το Πνεύμα το Άγιο και πόσο ο Θεός ως Πατέρας έρχεται πάλι με την πατρική του ιδιότητα, διότι δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ ότι οποιαδήποτε δοκιμασία κι αν επιτρέπει ο Θεός δεν την επιτρέπει ως δήμιος κι ως εκδικητής, αλλά την επιτρέπει ως παιδαγωγία εξ αγάπης κινουμένη, ακριβώς για να φέρει τον άνθρωπο τον πεπλανημένο, τον εσκοτισμένο, να τον φέρει μέσα από την ασθένεια, μέσα από την δοκιμασία, μέσα από την παιδεία αυτή, να έρθει σε Αυτόν και να κατανοήσει όχι μόνο μελετώντας τα βιβλία, αλλά πρακτικά να δει ότι δεν είναι ένα τίποτε.

Διότι όπως είπε ο Χριστός μας «άνευ εμού ου δύναστε ποιεί ουδέν». Πραγματικά σήμερα φοβούμεθα να κάνουμε χειραψία μ' έναν άνθρωπο μήπως μας μεταδώσει τον κορωνοϊό. Κι όντως οι φοβίες αυτές είναι λογικές, ώστε να μπορέσουμε να προσπαθήσουμε όσο μπορούμε να μείνουμε ελεύθεροι από την μάστιγα αυτή. Όμως η Παναγία μας και μάλιστα η Αγία Ζώνη την οποία έχουμε εδώ και την οποία εβάλαμε και στην υμνολογία της αγρυπνίας ως πρώτο κανόνα, διότι ξέρουμε πολύ καλά κι από την πείρα την την δική μας που πέρα από 30 χρόνια εδώ στη Μονή Βατοπαιδίου αλλά κι από τα αρχεία τα οποία οι συνάδελφοί μας, οι προκάτοχοί μας αγιαζωνίτες πατέρες μας εκράτησαν και μας εφύλαξαν για να μας τα παραδώσουν και να έχουμε κι εμείς γνώση των πεπραγμένων, των θαυμασίων πεπραγμένων του παρελθόντος, ώστε η Τιμία Ζώνη πάντοτε ήταν παρούσα με την θαυματουργική της παρουσία μέσα στην πανώλη, μέσα στην χολέρα, μέσα σε διάφορες αρρώστιες που πάντοτε ήταν πανδημίες, διότι πολλές φορές συνέβησαν

τέτοιες πανδημίες, που πραγματικά όλος ο κόσμος ήταν όπως είπαμε σε μία απελπισία και δεν ήξερε τι να κάνει, πώς να το αντιμετωπίσει.

Όμως ο παλαιότερος κόσμος είχε περισσότερη πίστη. Σήμερα ο διάβολος έκανε μια μεγάλη επιτυχία. Τι; Ετραυμάτησε την πίστη των ανθρώπων κι επειδή οι σύγχρονοι άνθρωποι σήμερα ακολουθούν την νοσιαρχία, τον διαλογισμό, τους έβαλαν εκεί να μελετούν, να μελετούν, να μελετούν – που δεν είναι κακό πράγμα βέβαια η μελέτη – αλλά όμως αποκτούν έναν ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα και μιαν ανθρωποκεντρική θεώρηση των όλων πραγμάτων και γεγονότων.

Γι’ αυτό και σήμερα ακούω διαφόρους να ομιλούν και να δίνουν θάρρος εις στον κόσμο, είτε επιστήμονες, είτε άλλου είδους άνθρωποι, αλλά βλέπω εις τα παραγγέλματά τους , εις τις ομιλίες τους μια ανθρωποκεντρικότητα. Ξεχνούν την παρουσία του Θεού. Ξεχνούν ότι κέντρο στη ζωή μας είναι ο Χριστός. Και πρέπει με μια χριστοκεντρικότητα να τα αντιμετωπίζουμε όλα και να τα θεωρούμε. Διότι, έτσι όπως έλεγε και ο Άγιος Παΐσιος μαζί με τον Χριστό αίρεται το αδιέξοδο και μας δίνεται η έξοδος σ’ έναν πειρασμό που έχουμε. Χωρίς τον Χριστό τα είναι πάντα όλα κλειστά, είναι όλα μουντά. Γι’ αυτό και στενάζουν και οδύρονται και αδημονούν και απελπίζονται . Διότι η ελπίδα μας, η δύναμής μας, το φως μας είναι ο Χριστός.

Γι αυτό και μου είπαν ότι εθεάθη ο Άγιος Νικοφόρος ο Λεπρός και είπε ότι «να με επικαλείσθε κι εγώ θα σας βοηθήσω». Και μάλιστα είπε και κάτι το οποίο είπε στην εκκλησία. Είπε «μη φοβάσθε δεν θα πάρετε τον ιό από την εκκλησία. Γι’ αυτό και να κοινωνάτε» είπε ο Άγιος «και μη φοβάσθε τη Θεία Κοινωνία». Διότι η Θεία Κοινωνία δεν μολύνεται ποτέ αδελφοί μου. Και δυστυχώς σήμερα διάφοροι άνθρωποι – βέβαια εξ αγνοίας – συμπεριφέρονται μ’ έναν τρόπο ασεβή προς τα Θεία, προς τη Θεία Κοινωνία. Δεν λέγω να μην αναγνωρίζουν οι άνθρωποι τον νόμο της πολιτείας που – αν διαβάσει κανείς και λίγη ιστορία – κι ο Ιωάννης ο Καποδίστριας ο οποίος ήταν ευλαβέστατος τότε πρόεδρος της Ελλάδος, έκλεισε ένα διάστημα τις εκκλησίες διότι είχε επιδημία πανώλης και ήταν κολλητική αρρώστια. Και παρόλη την άκρα ευλάβεια που είχε αναγκάστηκε να κλείσει ένα χρονικό διάστημα τις εκκλησίες. Δεν είναι ότι η πολιτεία κλείνει τις εκκλησίες διότι καταφρονεί την πίστη ή την ποδοπατεί. Όχι. Αλλά όπως εμείς που είμαστε πιστοί χριστιανοί θα βρίσκουμε τρόπους και με την κατ’ ιδίαν προσευχή και με τις παρακλήσεις και με την μυστική προσευχή, την μονολόγηστον ευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με» να προσπαθούμε να έχουμε μία κοινωνία με τον Χριστό μας.

Διότι υπάρχουν πολλά πλήκτρα που μπορεί κανείς να χτυπήσει ώστε να ανάψει το φως της Χάριτος. Ένας ο οποίος θέλει να αγαπήσει τον Χριστό, ένας ο οποίος αισθάνεται ότι κέντρο της ζωής του είναι ο Χριστός, δεν λησμονεί τον Χριστό επειδή έκλεισε ένα χρονικό διάστημα η Εκκλησία. Αλλά πρέπει να προχωρεί, πρέπει να έχει τόλμη πνευματική, πρέπει να ελπίζει, πρέπει να αυξάνεται η πίστης του

εφόσον ζητά από τον Χριστό «πρόσθες Κύριε ημίν πίστιν», ώστε να προχωρούμε και να ποδοπατήσουμε τους πειρασμούς. Και πάντοτε εν ειρήνη να πορευόμεθα για τη σωτηρία της αθανάτου ψυχής μας. Αμήν.